

FATIMA MELEK

HÜRREM

boszorkánya

A budai háremhölgy

I.

Rózsa anyó odaért az apró, oldalsó ajtóhoz. Egy kézzel belökte és beosont rajta.

- Tudtam, hogy itt lesz - suttogta a kislány fülébe. - Valami kis szeretet azért csak maradt a szívében.

A régi temető nem volt túl nagy. Idebent csak a gazdagoknak jutott hely. A belső kerítés kapujában két fegyveres állt, de nem jöttek közelebb. Oda-bent, az egyik hófehér sír mellett magányos alak térdelt. Krisztián úr is vértet viselt, mint a többiek. Kopott volt az inge, kopott a zekéje gallérja. Sár borította a csizmáját. Hosszú, szőke haja zsírosan csillogott. Ráfért volna a fésű meg a szappanos víz. Háttal térdelt az érkezőknek, nem látták az arcát.

- Krisztián úr, hát nem búcsúzol el a kislányodtól?

A térdelő alak összerezett. Nem nézett hátra, hanem megpróbált fel-tápáskodni. Megtántorodott, de aztán valahogy felkelt. Egy lassú, bizonytalan mozdulattal megfordult. Duzzadt, vörös arcában alig látszott vérekes szeme. Egy ügyetlen mozdulattal elsimította a szemébe hulló, hosszú tincseket.

- Jaj, dehogynem! Éppen hozzá akartam indulni. Csak előtte még elbúcsúztam az anyjától.

Az öregasszony letette a földre a gyereket. Gyöngyike a dajka mögött keresett menedéket, amikor az apja tántorogva elindult fölénk.

A kapuban álló két nemes úr szánakozva bámulta őket.

- Elitta az eszét a szerencsétlen - biccentett az egyik Krisztián felé. - Megroppant, amikor a kolera elvitte a feleségét.

- Azóta vedel, mint a gödény. Pedig előtte egy kortyot sem ivott.

- Szegény, kicsi lányuk. Félig árván kell felnőnie.

- Hát a Krisztián nem sokat törődik vele. Pedig azt hitte volna az ember, hogy tanult az apja példájából.

- Azt is az ital vitte a sírba.

- Az öreg Kővári legalább a birtokkal törődött, de ez... - legyintett megvetően a fegyveres. - Ebek harmincadjára jut minden. A rokonai, a szomszédai csendben elfoglalják a földjeit.

- Nem tudom mi ütött Dobó uramba! Minek behívni egy ilyen roncsot?

- Kell az ember Egerbe. Csak kétezer katona van most a várban.

- Hát az édeskevés.

- Azt mondják, a három basa serege meg legalább hetvenezer fő.

- Képtelenség lesz annyi emberrel megvédeni a várat.

- Képtelenség vagy nem, akkor is meg kell próbálni! Elvész Magyarország, ha nem védekezik.

- Tán már el is veszett, ha ilyenekkel kell megvédeni.

Krisztián úr két kézzel megragadta kardja markolatát, megtámaszkodott benne és tűzvörös arccal letérdelt a gyerek elé. A dajka előbbre tolta Gyöngyikét. A kislány el akart húzódni, el akart bújni. Kis híján elsírta magát.

- Csak egy pillantást hadd vessek még rád, kicsi kincsem - szólalt meg akadozó nyelvvél a férfi. A szeme sarkában felragyogott az őszinte bánat könnyecseppje. - Tudod, én most elmegyek. Hosszú útra megyek. Így akarok emlékezni rád, ahogy ennyire gyönyörű vagy, édes kicsi Gyöngyikém.

A kislány bátoratlanul elmosolyodott. Az apja nem vette észre, hogy enyhén remeg a szája széle.

- Mindenkinél, mindennél jobban szeretlek ám téged. El akartam mondani... csak hát valahogy nem volt rá időm. Olyan gyorsan teltek a hetek, a hónapok, amióta szegény anyád...

Krisztián úr magához szorította a lányát és elsírta magát. Gyöngyike most már maga is sírva fakadt.

- Olyan nagy és értelmes gyerek lett belőled. Anyád biztosan nagyon örülne, ha láthatna. Fentről, az angyalok közül néz ám téged. Vigyáz rád, nehogy bajod legyen. Te is vigyázz magadra, amíg nem vagyok itthon. Ugye érted, hogy mit mondok? Apádnak háborúba kell mennie. Elvész a haza, ha nem védjük meg. Ugye érted?

- Édesapám Egerbe megy. Legyőzi a törököt - szólalt meg végül Gyöngyike. Megsimogatta a férfi arcát. Utána a dajkájára sandított, és más hangszállal úgy folytatta, mintha csak betanult szöveget mondott volna fel. - Szűz Mária oltalmazza édesapámat. Jöjjön vissza épen, egészségben.

- Krisztián úr, gyere már! - kiabálta valaki a temetőfal túloldaláról. - Indul a had. Nem várhatunk tovább.

A férfi összerezzen. Megsimogatta a lánya fejét, aztán felkelt. Most is a kardjába kellett kapaszkodnia. Bizonytalan arccal a kapu felé nézett, majd meg visszafordult a gyerek felé.

- Vissza fogok jönni! De még mennyire. Megvédjük Eger várát, megvédjük a hazát.

Lehajolt és megragadta a lányka kezét. Gyengéden megszorította.

- Aztán majd sokkal többet foglalkozom veled. Együtt játszunk meg tanulunk. Te leszel a birtok kis hercegnője.

- Krisztián úr, írt rendelkezést? - kérdezte halk, de határozott hangon a dajka. - Hagyott itthon pecsétes levelet? Minden eshetőségre? A birtokról meg a javadalmakról?

Az apa zavart arccal hátrább lépett a gyerektől.

- Igen, persze. Hiszen megígértem - felelte bólogatva. Utána viszont elbizonytalanodott. - Azt hiszem, megírtam azt a testamentumot. Vagy csak akartam? Nem volt már rá időm.

- Krisztián, gyere már! Nincsen több időnk! - hallatszott Szikszay Deák János egri provizor hangja.

Egy csatlós bevezette maga után a nemes úr lovát. Krisztián bizonytalan léptekkel elindult az állat felé. Majdnem megbotlott a kardjában. Egyedül talán nem is tudott volna felülni a nyeregbe. A többiek segítettek neki.

- Nem lesz semmi baj - fordult vissza a dajka felé. - Nincs is szükség papírokra. Hiszen hazajövök. Mire lehullanak a levelek, újra itthon leszek.

Megmarkolta a nyeregkápát, előbbre hajolt és megpróbált a lánya szemébe nézni.

- Hozok neked ajándékot. Török édességet. Ciprusi mentát, kajtai rózsát.

- Nem kell nekem édesség meg ajándék. Csak édesapám jöjjön haza.

Krisztián úr a szeméhez kapott. Megfordult a lovával. Nem nézett hátra. Ügetve elindult a temető főbejárata felé.

Gyöngyi odament édesanyja sírjához. Végighúzta kis tenyerét a fehér márványon. Utána megfogta a dajkája kezét és kimentek az oldalsó kis ajtón. A temető a falu legszélén volt. Jól látszott innen a látóhatárig nyúló országút. A nő meg a gyermek némán bámulta a távozókat.

- Te sírsz, Rózsa anyó? - kérdezte Gyöngyike. - De hát miért? Hiszen édesapám megígérte, hogy visszajön.

- És eddig hány ígéretét tartotta be? - csattant fel Rózsa anyó, de aztán megnyhült az arckifejezése és szelídebb hangon folytatta. - Nem is sírok. Csak a szél szórt port a szemembe. Gyere, kicsim, induljunk haza. Amíg még van hova.

II.

Bursa városa, Kis-Ázsia

A Márvány-tenger felől feltámadó hűvös szél enyhített valamennyit a forróságon, de nem tudta elsöpörni a kisemmizett anya gyászát.

A magányos, kopott ruhájú asszony azért jött ide, mert nem volt hova máshová mennie. Letérdelt a sír elé, és a kezét lassan végighúzta a hófehér

mészkövön. Hangosan zokogott. Siratta a fiát, és siratta önmagát. A fájdalomnak nem volt szemtanúja.

Csak egészen kevés kellett volna ahhoz, hogy minden *másként* alakuljon. Egy csöppnyi szerencsével ma ő lehetett volna az egész világ leghatalmasabb asszonya, ünnepelt és irigyelt szépség.

Ha kicsivel kedvezőbbben alakultak volna a dolgok! Ha nem változott volna életveszélyes viperafészekké az otthona! A hűvös kőre szorította a homlokát. Könnyei végigcsorogtak a síremlék oldalán.

– Musztafa, drága kisfiam, hát miért nem voltál óvatosabb? Miért sétáltál bele a csapdába?

Elkomorodott, és ökölbe szorult a keze. Fia gyengesége végzetes következményekkel járt. A gyermek bukása az anyját is magával rántotta. A fényből a sötétbe. A gazdagságból a nélkülözésbe. Pedig...

– Musztafa, miért nem fogtál fegyvert a zsarnok ellen? Hiszen úgylátszóan vádoltak!

A Márvány-tenger felett gyülekező sűrű, fekete felhők lassan elmozdultak a város irányába. Az emberek sietve bemenekültek az utcáról. Hajladozni kezdtek a fák. Vihar közeledett.

– Nekem is lehetett volna sokkal több eszem! A férjem lába előtt fetrengtem. Azt hittem, hogy fontos vagyok neki. Nem akartam megbántani! Nem akartam fájdalmat okozni neki! Hát hogy lehettem ennyire ostoba? Beértem azzal, hogy csak megverjem azt a vörös boszorkányt! Meg kellett volna ölöm a rutén viperát! Engem ugyan száműztek volna, de akkor ma te lennél a trónörökös! Még élnél, gyönyörű kisfiam!

A vihar beért Bursa fölé. Őrjögő szellőkések csaptak le a városra. Éjszakai sötétség támadt. Villám csapott egy közeli fába.

A nő felkelt a sír mellől. Odament az ajtóhoz, és megállt. Felnézett a kavargó, sötét fellegekre és az ég haragját jelző, cikázó villámokra. Bőgve üvöltött. A hangjával megpróbálta elnyomni a mennydörgések robaját.

– Légy átkozott, Szulejmán! Légy átkozott, Hürrem!

Alighanem a közvetlen közelbe csapott be egy villám. Vagy talán a föld rengett? Az anya, akinek megölték a gyermekét, megtántorodott, de aztán megkapaszkodott az ajtóban. Kilépett a szent hely oltalmából, és görnyedt háttal, hangosan átkozódva elindult az utca felé.

– Még a pokollal is szövetkeznék, hogy lássam csúfos bukásotokat!

Az utcán várakozó magas alak nem félt a villámoktól. Udvariasan meghajolt, majd az asszony mellé állt. Egy ernyőt tartott a feje fölé. A zokogó anya elfogadta a felkínált védelmet.

– Komolyan gondoltad, amit az előbb mondtál? – kérdezte a férfi.

– Minden szavamat. Átok Szulejmánra! Átok Hürremre!

A szakállas alak komoran elmosolyodott.

- Azt hiszem, tudok neked segíteni.

A gyászoló anya meghallgatta az ismeretlen ajánlatát. Végül bólintott, és elfogadta.

Habozás nélkül.

Isztambul

*A*li, az ifjú harcos szerette az éjszakai őrség hosszú, nyugalmas óráit. Innen, a Hágia Szófia mecset felső szintjéről remek kilátás nyílt Isztambulra. Szép, tiszta időben bronzfényben ragyogott a nagyváros a sok mécses, lámpás és tűz miatt. Most azonban a magas testőr az orra hegyéig sem látott el, ha kinézett a sűrű ráccsal fedett ablakon. Iszonyatos vihar tombolt a Boszporusz fölött. A nagyváros karcsú minaretjei csak akkor ragyogtak fel egy pillanatra, ha a közelükben villám csapott a házak közé vagy a tengerbe. Időnként még az ősi épület vastag fala is megremegett a félelmetes erejű mennydörgésektől. Az északról érkező vihar gyorsan ráhúzódtott a belvárosra. Ali nagyon örült annak, hogy ebben az ítéletidőben idebent szolgálhatott és nem kint kellett állnia a szakadó esőben.

Amikor azonban a háta mögül zajt hallott, ingerülten megfordult. Azonnal kihúzta magát, mert megpillantotta a testőrök agáját. A könyörtelen tekintetű, magas férfi szigorú pillantást vetett az ifjú harcosra.

- Elöljáró jön! - csattant fel a hangja. - Ne hozz szégyent rám!

Ali csupán nemrég került be a válogatott testőrök közé. Jó pár hőstettet kellett végrehajtania Afrika, Ázsia és Európa csataterein ahhoz, hogy ebben a dicsőségben részesülhessen. Mindenképpen méltó akart lenni a nagy bizalomra. Büszkén kihúzta magát. A mellén megfeszült a sötétvörös egyenruha. A kezében borotvaélesre fent görbe kardot tartott. Csak a szeme sarkából nézett kíváncsian a lépcső felé. Lentről lassú léptek zaja hallatszott.

Vajon ki jöhetett ide ebben a pokoli időben? - gondolta a testőr. - *Valamilyen nagy ember lehet, talán egy pasa. Különben nem volna ennyire nyugtalan az aga.*

Ali meglehetősen elcsodálkozott, amikor arról értesült, hogy ide osztották be őrségbe. Nem merte megkérdezni, hogy tulajdonképpen mire kell vigyázniuk itt, a régi bizánci császárok egykori templomában, az iszlám dicsőségét hirdető, csodálatosan felújított szent dzsámiban. Hosszú idő telt el, és sok éjszakányi egyhangú szolgálat során sem kapott választ a ki nem mondott kérdésre. Most viszont úgy érezte, hogy végre fellebben a fátyol a nagy titokról.

A keskeny lépcsőházból először két testőr bukkant elő. Nem abba az egységbe tartoztak, mint a templom őrei. Mögöttük pedig lassú, fáradt léptekkel egy idős férfi közeledett.

Ali minden önfegyelemére szükség volt ahhoz, nehogy felkiáltson. *De hiszen ott, a hat testőr társaságában őfelsége, a fényességes padisah lépdelt!* Talán a késői óra tette, hogy a fáklyák villódzó fényében annyira fáradtnak és megviseltnek tűnt az idős férfi. Nem törődött Alival, hanem sötétkék zubbonyos kísérei között továbbment a következő, apró szoba felé. A fiatalember döbbent arccal fordult a távozók után. Mégis mit kereshetett a felséges szultán az éjszaka közepén abban a szobában? Hiszen ott nem volt semmi. Ali azt azonban észrevette, hogy az aga minden nap étellel teli kosarat vitt a szomszédos helyiségbe. Egyszerű dolgokat. Sajtot, lepénykenyeret, olajbogyót, egy kevés birkahúst. Olyasmit, amit a szolgák szoktak enni. A kosarat minden alkalommal üresen hozta vissza.

Ali pontosan tudta, hogy vannak dolgok, amik felől nem szabad kérdezősködni. Ilyen volt a Hágia Szófia parányi, ablaktalan kamrája is.

III.

A budai pasa közelebb járhatott a harminchoz, mint a negyvenhez. A derekára tekert fehér selyemdarabtól eltekintve anyaszült meztelen volt.

Közelebb jött. Sem a lábán, sem a mellkasán nem látszott egyetlen szőrszál sem. A bajsza és a szemöldöke alapján viszont azt lehetett volna hinni róla, hogy erőteljes a szőrzete. A feje is kopaszon csillogott. Csupán legfelül hagytak rajta egy hosszú, gondosan befont, vastag varkocsot.

A selyemkendőt csak egészen lazán kötötte a derekára. Alig egy lépésnyire állt meg Gyöngyi előtt.

Mi lesz akkor, ha lecsúszik róla a kendő?

Herkules felkelt. A derekánál fogva megragadta Gyöngyit, és letette a szőnyegre. A lány mozdulatlanul állt. Úgy bámulta Arszlánt, mintha az izmos alak megigézte volna. Remegni kezdett a lába. Herkules forró tenyere megpihent a vállán. Egy határozott mozdulattal térdre kényszerítette. Utána maga is leborult Gyöngyi mellett a szőnyegre.

A pasa megfogta a lány állát, és kicsit feljebb emelte a fejét. Rámosolygott. A szemében jókedvű fény táncolt. A lány dacolni akart vele, de nem sikerült. Szinte megszédült. Arszlán szeme örvénylő, fekete tónak tűnt.

- Látom, igazi kis vadóc vagy.

Gyöngyi nem tudott válaszolni. Szégyenlősen lehajtotta a fejét. Kellemes illatot érzett. Nem is egyet, hanem kettőt. Az egészséges, izzadt férfitest szaga összevegyült valamilyen nagyon finom illatszerrel.

- Nem önszántadból jöttél talán ide? - kérdezte a pasa.

- Nem... uram.

Az utolsó szót csak nagy nehezen sikerült hozzátennie. Bár az előtte álló férfi török volt, Gyöngyinek még sem lett volna semmi kifogása az ellen, hogy átölelje.

Behunyta a szemét, és elképzelte, ahogy Arszlán tűzforró ajka megérinti a száját...

- Nurhán... *Kiszlar agaszi*, rátok bízom az új lányt - hallotta meg a férfi határozott, kellemes zengésű hangját. Azonnal felpattant a szeme. A pasa már nem őt nézte, hanem a hárem két vezetőjét. - Faragjatok belőle igazi *odaliszket*. Bánjatok vele szigorúan, de igazságosan.

- Igen, uram! Ahogy parancsolod, uram - felelte Nurhán. A nő majdnem elolvadt. - Megengedsz egy kérdést?

- Mondjad.

- A defterdár azt mondta, hogy ezért a lányért...

Arszlán a *haszine nusztá* ajkához érintette a mutatóujját. Három vastag aranygyűrű is csillogott rajta. Nurhán pipacsvörös lett.

- Értem, uram. Mindent megteszünk azért, hogy Nilgünből jó háremhölgy legyen.

A pasa elfordult Gyöngyiéktől. Lassú, fürkésző pillantást vetett a háremhölgyekre. A lányok az előbb felültek, és most azonnal kihúzták magukat, ahogy észrevették az arckifejezését.

- Duman nem volt elég neki. Újra akar - hallatszott a halk suttogás.

Nurhán reménykedve elmosolyodott.

Arszlán tekintete azonban Ajsán állapodott meg. Egy csettintéssel magához hívta. Átölelte a hosszú fekete hajú lány derekát. Kisétált vele a szobából. Ajsa jobb keze nem sokat időzött a pasa vállán. Lecsúszott a derekára, és kioldotta a fehér kendőt. A selyemdarab lecsúszott a földre. Az összes háremhölgy Arszlán fenekét bámulta.

Gyöngyi is.

Ajsa hátrapillantott. Gúnyosan ránevetett a többiekre. Gyöngyi elpirult, és gyorsan elfordult. Ekkor vette észre Nurhán fájdalommal teli arckifejezését.